

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר

לוח עמוד החימני בזוהר'ך פרשות מס' ט'		
חלה ז - פרשת תרומה		
מתקן מדבר	וילנא	יום
ר' טו-רבא	קבוד ע"א	ראשון
רבא-רכז	קבוד ע"ב	שני
רכז-רבב	קמה ע"א	שלישי
רבב-רלט	קמה ע"ב	רביעי
רלט-רמד	קמו ע"א	חמישי
רמד-רנ	קמו ע"ב	שישי
רנ-רנו	קמו ע"ק	שב"ק

פרשת מטות תשפ"ב

עלון מס' 193

"לבעזה" ת"ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. ד. 5135 ירושלים

הקב"ה קרא למלאך גבריאל לעכבר את גזירות החורבן קודם

אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרכו כוכב מיעקב וקסם שבת מישראל וגומר, אראנו, למלחה דפורך נא דא, דאייהו רביעאה, ולא עתה, אלא לסוף יומיא.

שית יומין הוא בעולם, ביום רביעאה חמינא, דנהוריין דהוו ביה מסתלקין, ומתקדכי שמשה ושיהרא, וכוכביה ומזרלי אתגניזו ביה, (הני) (אתהוו) בעובדא דבראשית, וביה אסתלקו ביום דאלף רביעאה.

בכה רבי שמואון ואמר, ווי דгалותא אתחמשך, ומאן יכול למסבל ליה, (דף סח ע"א) אמר ליה, אי רבי אי רבי, אלו הויתא ידע במה ערטורא וכלבולא, עבר קדרשא בריך הוא בכלהו רקיעין, בשעתא דגזר ומסר לון לישראלי בידא דההיא שפחה, ולאשטעבדא תהות ידא דאדום.

מתוק מדבר

וקלה, המורה על הסתלקות האורות, הני אתהו בעובדא דבראשית אלו נעשו ביום הרביעי של מעשה בראשית, וביה אסתלקו ביום דאלף רביעאה וכן כנגידו באלו הרביעי נסתלקו המאורות, שבו נחרב מאור העולם שהוא בית המקדש.

בכה רבי שמואון, ואמר, ווי דгалותא אתחמשך או שגהלות נמשכת כל כך, ומאן יכול למסבל ליה וכי יכול לסבול אותה, (דף סח ע"א) אמר ליה אלהו הנביא, אי רבי אי רבי אהה רב כי למן דף עג סוע"א איתא, אתה אליו זו ול אמר לרבי שמואון אי רבי אי רבי, עי"ש, אלו הויתא ידע במה ערטורא וכלבולא עבר קדרשא בריך הוא בכלהו רקיעין אלו היה יודע כמה ערוכות וכלבול עשה הקב"ה בכל הרקיעים, כשןחרב בית המקדש השני, שהיה עק"ב שניהם לפני שנשלם אלף הרביעי, ומתקדכי שמשה ושיהרא, וכוכביה ומזרלי אתגניזו ביה והשמש והירח דועך ומתמעט אורם, הכוכבים ומזרלות גגנו בו, כי כתוב בו מארת חסר ו' שהוא לשון מראה

הקב"ה קרא למלאך גבריאל לעכבר את גזירות החורבן קודם
אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרכו כוכב מיעקב וksam שבת מישראל וגומר, ומפרש מיעקב וksam שבת מישראל וגומר, מה שתזכיר אראנו היו למלחה דפורך נא דא דאייהו רביעאה אני רואה את ענן הגולה מגלות הרביעית הזו, אבל ולא עתה, אלא לסוף יומיא אלא באחרית הימים.

ומפרש, כי שית יומין הוא בעולם בשעה ימים היו בעולם במעשה בראשית, כנגד השיטה אלף שנים דהוה עולם, ביום רביעאה חמינא ביום הרביעי דהינו אלף הרביעי ראיינו, דנהוריין דהוו ביה מסתלקין שהאורות שהיו ונבראו בו נסתלקו בעת חורבן בית המקדש השני, שהיה עק"ב שניהם לפני שנשלם אלף הרביעי, ומתקדכי שמשה ושיהרא, וכוכביה ומזרלי אתגניזו ביה והשמש והירח דועך ומתמעט אורם, הכוכבים ומזרלות גגנו בו, כי כתוב בו מארת חסר ו' שהוא לשון מראה

פרשת מטות תשפ"ב

בשעתה דהו פתבי פתקין ברקיעא, עד דלא אוחתינו בגושפנקא דחוותמא דמלפא, קרא קדשא בריך הויא לכל חיל שמייא, וקרא לגבריאל דקסט הסופר בחרצוי, ואמר ליה, איעכט פתקין עד דלא אוחתינו, ואבכה על בני, ואבעיד להון הספרא ואבלא, באומאה עלייכו, כל חילא דשמייא, דתשבקון לי ולא תתקפונן לנחמא לי, כמה דעת אמר (שעה כב ד) על פן אמרתי שעו מפי אמרך בבכי אל תאיצו לנחמני על שוד בת עמי.

בעט בעיטין ברקיעא דערבות, ועבד ביה בקועין וחלוגין פתיחין, פטה ואמיר, בני בני רחימוי דמעי, רביתי לכון, ינטלית לכון באבא דנטיל לבירה, אוליפנא לכון דחלתי, אשלייטה לכון על כל אומין דעלמא, חבטון קמאי בכמה חובין, עברנה עלייכו, בגין דבנין יקירין רחימין הויתון קמאי, בני בני, ואומינא להו עלייכו.

הקב"ה השביע את המלאכים הממוניים בעולם להשניה על ישראל בגלוות

מזהה מזקה, באומאה עלה, אי בני יתבדرون ביןך, דתשפכל בתואר ואדיוקנא דילחון, היך

מתוך מדבר

פתח הקב"ה בהספד ואמיר, בני בני רחימוי דמעי בני בני אהובי עמי, רביתי לכון גידליך אתם, ינטלית לכון באבא דנטיל לבירה ונשאתי אתם כאב הנושא את בנו, אוליפנא לכון דחלתי למדתכם את יראתי, אשלייטה לכון על כל אומין דעלמא השלטתי אתכם על כל אומות העולם, חבטון קמאי בכמה חובין עברנה עלייכו חטאיהם לפני בכמה עונות ועברותיהם עליהם ומחלתי להם, בגין דבנין יקירין רחימין הויתון קמאי לפי שבנים יקרים האוהבים היותם לפני, בני בני, אקרא לאربع טרין דעלמא בני בני אקרא לד' רוחות העולם, ר"ל לד' מלאכים הממוניים על ד' רוחות העולם, אוריאל במזרחה, מיכאל בדורם, גבריאל בצפון, רפאל במערב, ואומינא להו עלייכו ואשביע אותם בשביבם. (זהר חדש בלק דף ס"ז ע"א, ובביאורינו ברך בעמ' תקנה-תקנה)

הקב"ה השביע את המלאכים הממוניים בעולם להשניה על ישראל בגלוות
מזקה דהינו מלך אוריאל השולט במזרח, באומאה עלה אני משבע אותך, אי בני יתבדرون ביןך אם יתפדרין דילחון שתסתכל בתואר וצורה שלם, היך אשתיyi

בשעתה דהו פתבי פתקין ברקיעא בשעה שהוא כותבים את פתקי הגורות ברקיע, עד דלא אוחתינו בגושפנקא דחוותמא דמלפא טרם שנחתמו בטבעה של חותם המלך, קרא קדשא בריך הויא לכל חיל שמייא קרא הקב"ה לכל צבאות הארץ, וקרא לגבריאל דקסט הסופר בחרצוי וקרא למלאך גבריאל אשר קסת הסופר במתניו, ואמר ליה, איעכט פתקין עד דלא אוחתינו תעכב את פתקי הגורות עד שלא נחתמו, ואבכה על בני ואבעיד להון הספרא ואבלא ואבכה על בני ועשה עליהם מספרא ואבל, באומאה עלייכו כל חילא דשמייא אני משבע אתכם כל צבא השמים, דתשבקון לי ולא תתקפונן לנחמא לי שתעזבו אותו לבכות ולהספיד ולא תאיצו לנחמא אותו, כמה דעת אמר כמו שנאמר על פן אמרתי, שעו מפי חדרו ממי ואל תנחמני, אמרך בבכי אמרך לב השומעים במרבית הרכבי, אל תאיצו לנחמני על שוד בת עמי אל תדחקו לנחמני על העושק של בת עמי, כי רב הוא להנחם עליו. (מ"ודום).

בעט בעיטין ברקיעא דערבות בעט הקב"ה בעיטות ברקיע העליון הנקרא ערבות, ועבד ביה בקועין וחלוגין פתיחין ועשה בו בקיעות וחלונות פתוחים,

אֲשֶׁר נִגְנַתָּה וְאֲשֶׁר תַּחֲזִיר בְּעֵנוֹין דַּעֲבָדָן לֹן בְּגֹוֶה, וְתַבְכָּה וְתַסְפֵּד עַלְיהָן וְתַגְנֵר לֹן.
בְּנִי בְּנִי, כִּד חֲוִיתָן בְּבִיתָא, בְּתוֹקֶפֶא דַּאֲמָכוֹן, בְּעִידָּוְגִּינַּן בְּעִינְגִּינַּן, לֹא אֲשֶׁר חָתָן עַלִּי, בְּנִי
בְּנִי, מַה אֲעַבֵּיד לְכֹונָן, גּוֹרֶה (גּוֹרֶנוֹ) בְּאוֹמָאָה, אֲלָא אָנָּא וְאַתָּה נְגַלִּי, מְשָׁה רְעֵיאָ מְהִימָּנָא,
(אייך) לֹא תִשְׁגַּח עַל בְּנֵי עֲנָא קְדִישָׁא דְּמִסְרִית בִּירָך.

מָזְרָח מָזְרָח, אַתְּעֵד לְגַבֵּי מִשָּׁה, וַתִּכְפֹּן וַתִּסְפֹּן עַל בְּנֵי, אֲבָלָא וַמִּסְפָּדָא אֲשֶׁר מֵעוֹ כְּחַדָּא,
עד דָּאָנָּא אֲשֶׁר מֵעוֹ וְאַתְּרוֹי עַמְכָּנוֹ.

בָּנִי רְחִימִין דַּנֶּפְשָׁאִי, הִיךְ תַּהֲכֹן בְּשִׁלְשָׁלָאֵין תַּקִּיפִין, יַדְכֹּוּ מַהְדָּקָנוּ לְאַחֲרָא, בְּגִינִּין דָּאַתְּרֵבִיאָו
בְּעִידּוֹנִין, בְּגִינִּין דְּהָוּ יַקְירִין מַפּוּ וִסְפִּירִין, בְּנִי בְּנִי חַסִּידִין קַדְישִׁין, הִיךְ תַּפְלוּוּ בִּידִי נַוְכָּרָאִין
דְּלָא רְחִימִין כָּלָל, בְּשָׂרָא קַדְישָׁא דְּגֻפִּיכָּוּן, אַתְּרֵמִי וְאַתְּחַלֵּל בְּשָׂוּקִים וּבְרָחוֹבּוֹת, בְּנִי בְּנִי, וּוְיִ
עַלְיכָוּן וְעַלְיִ, כְּדַיְן בְּזֹעַ פּוֹרְפִּירָא דִּילְיָה, וְהִיְינוּ דְּכַתִּיב (אַיִּcha ב' י') בְּצֹעַ אַמְרָתוֹ.

דרום דרום, באומאה עלך, פד יתפדרון בני גוווח, דחסטפל בהו היך משחרא דיזקניזון, וימיניהון תבירין פיני עממייא, דרום דרום, באומאה עלך, אתחער לגבי אברהם רחימאי,

מתוך מדבר

חזקות, יְכֹונֵן מַהֲדָקָן לְאַחֲרָא יְדִיכָם קְשׁוּרוֹת לְאַחֲרָו,
בֶּגֶנְיָן דְּאַתְּרֵבָיו בְּעִידָנוֹגִין בְּנִים שְׁנַתְגָדְלוּ בְּעַדְנוֹמִים, בָּגָנִין
דְּהָבוֹ יְקִירִין מִפְזָן וּסְפִירִין בְּנִים שְׁהִיוּ יְקִרִים מִפְזָן
וּסְפִירִים, בָּנִי בָנִי, חַסִידִין קָדִישִׁין בְּנִי בְנִי חַסִידִים
קָדוֹשִׁים, הַיְקָ פָלִין בִּידֵי נַוְרָאִין דְלָא רַחֲמִין כָּלֵל
אֵיךְ תִּפְלֹו בַּיָּדֵי נְכָרִים שָׁאִינְם מְרוֹחָמִים כָּלֵל, בְּשָׂרָא קָדִישָׁא
דְּגֻפִיכָוֹן אִתְרָמִי וְאַתְחַלֵּל בְּשֻׁוּוקִים וּבְרָחוּבוֹת בְּשָׁר
הַקּוֹדֶשׁ שֶׁל גּוֹפָכֶם אֵיךְ הוֹשֵׁלֵךְ וְנַתְחַלֵּל בְּשֻׁוּוקִים וּבְרָחוּבוֹת,
כִּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מַלְיאִת עַט 3) נַתְנוּ אֶת נְכָלָת עַבְדִיךְ מְאַכְל
לְעוֹף הַשָּׁמַיִם, בְּשָׁר חַסִידִיךְ לְחַיְתוֹ אָרֶץ, בָּנִי בָנִי, וּוְיִ
עַלְיכָוֹן וְעַלְיָי בְּנִי בְנִי אֹוי עַלְיכָם וְעַלְיָי, כְּדִין בָּזָע
פּוֹרֶפְרִיאָ דִילְיָה אֹז קָרָע אֶת לְכֹשׁ הַמְלָכוֹת שָׁלוֹן, וְחִינְנוּ
דְּכַתְּחִיב וְזֹהוּ שְׁכַתּוֹב בְּצָעָם אַמְרָתָוּ פְּרִוּשָׁו קָרָע הַשִּׁירָאִין
שָׁלוֹ (אַלְיכָה רַכְמָי).

דרום דהינו מלך מיכאל השולט בדרכם, **באומאה** עלה אני משבע אותך, פֶּד יתבידרין בני בגוֹרָך כשיתפוזו בני בתוכך, **התתכל בְּהֵך הַיְך מְשֻׁחָרָא** דיבוקיג'הון שסתכל בהם איך נשחרה צורותם (לעומת טאמטאמ' צדילוס גנווֹן), וימינ'הון תבירין **בִּגְנִי עַמְמִיא** וימינ'ם טהיר קוֹט טאמטאמ') שבורות בין העמים, **דרום דָּרוּם, באומאה** עלה דרום דרום אני משבע אותך, אַתְּעַד לְגַבְּיָא אַכְרָה רח'ימאי שהעורב את ארבעת אונבי (סביה מושך נסיך

וְאַשְׁתָּחָר בְּעִנּוּיִן דַּעֲבֹדָן לֹזֶן בְּגֻווֹד אֵיךְ נִשְׁתַּנוּ וְנִשְׁחַרְוּ
בְּעִנּוּיִם שְׁעוּוֹשִׁים לָהֶם בְּתֻוכָךְ, וְתִבְכָּה וְתִסְפְּד עַלְיהָוֹן
וְתִגְנְּטֶר לֹזֶן וְתִבְכָּה וְתִסְפְּד עַלְיהָם וְתִשְׁמַרְוּ אֵתֶם שְׁלָא
יָכְלוּ בֵּין בְּגֻווֹם.

בְּנֵי בָנִי, כִּדְחוּתָן בְּבִיתָא בְּתוֹקֶפֶא דַאֲמְכוֹן בְּעִידּוֹגִין
בְּעִינְגֶּגֶן בְּנֵי בָנִי, כְּשָׂהִיתָם בְּבִיתִי בְּחִיקָם שָׁהִיא
השכינה הקדושה בעדונים ובתעוגים, לֹא אַשְׁגַּחֲתָן עַל
לֹא הַשְׁגַּחֲתָם בְּכָבוֹדִי, **בְּנֵי בָנִי,** מֵה אַעֲבִיד לְכֹזֶן בְּנֵי
בְּנֵי עַתָּה מָה עָשָׂה לְכֶם, גִּזְרָה גִּזְרָה בָּאוּמָה גִּזְרָה
גִּזְרָה בְּשִׁבְועָה וּמוֹכָרָה לְהַתְקִים, **אַלְאָ אַנְּאָ וְאַתָּה נְגַלִּי**
אַלְאָ אַנְּיָ וְאַתָּם נְלָךְ בְּגָלוֹת, **מֹשֶׁה רְعֵיאָ מְהִימָּנָא** מִשָּׁה
רוּעה הנאמן (**סָקִיס מַוקְלָט מַפְלָת שְׁמֻנוֹס**), **אֵיךְ לֹא** **מִשְׁגָּחָה**
עַל בְּנֵי עַנְּאָ קְדִישָׁא דְמִסְרִית בִּידָךְ אֵיךְ לֹא תִשְׁגַּח
על בני צאן קדשים שמרותי אותך בידך.

מִזְרָח מֹרֶה, אַתְעֵרִי לְגַבֵּי מֹשֶׁה מזרח מורה התעוור
אל משה, ותְּבִפּוֹן ותְּסִפּוֹדָן עַל בְּנֵי ותְּבָכּוּ ותְּסִפּוֹדָן
עַל בְּנֵי אַבְלָא ומוֹסְפָּדָא אֲשֶׁרְמָעוֹ פְּחַדָּא אַבְלָא והספָּדָא
השְׁמַיּוֹן בְּיַחַד, עַד דָּנָא אֲשֶׁרְמָעַ וְאַתְּרוֹי עַמְכּוֹן עד
שְׁאוֹן אִישְׁמָעָא וְאַשְׁרָעָא בְּאַרְלָעָם

בְּנֵי בָּנִי, רְחִימֵין דַּנְפְּשָׁאִי בְּנֵי בְּנֵי אֲהֹובִים לְנַפְשֵׁי, הַיְּהִ
פְּהַכְּבוּ בְשֶׁלְשֶׁלְאָיו הַקְּפִיפִין אִיד תְּלִכוּ בְשֶׁלְשֶׁלְאוֹת

וְאִם לֵיה אֵיך נָפְלוּ בְנֵי, וְאַתְּבָדְרוּ בֵין שְׁנָאֵיהֶן, וְתַבְפֹּוּ וְתַסְפְּדוּן עַלְיהֶן, דָּרוּם דָּרוּם,
בָּאוּמָה עַלְךָ, דְּתַגְנֵטָר בְּנֵי רְחִימָיו דְּנַפְשָׁאֵי, כֶּد יַתְּבָדְרוּן בְּגֻנוֹת.

צְפֹן צְפֹן, אַתְּעַר בְּקוֹל בְּכִיה וּמְסִפְד וְאַבְלָא וְיָגְנָא לְגַבֵּי בְנֵי, וְאִם לֵיה לְעַקְידָא דְּמַדְבָּחִי,
הַיְה אָזְלִין בְנֵי וְהַיְה נָפְלוּן בְּחַרְבָּא, לֹא תִּמְרוּן דָא, וְלֹא תַּהֲזִעְדוּן דָא לִיעַקְבָּ (אַבְוֹהֶן),
דְּלֹא יַהְפֵּק עַלְמָא בְּרִיגְעָא.

הקב"ה צוה על השכינה ללכת עם ישראל בಗלות ולא לעזוב אותם

מַעֲרָב מַעֲרָב, אַתְּעַר לְגַבֵּי נָאָקָת חַלְלִין, וְקָרְבֵּן פְּקִיפִין דְּבָנֵי, אַתְּעַר לְגַבֵּי רְחִימָתִי יְוָנָתִי תִּמְתָּחִי,
הַיְה אָזְלִין בְּנֵהָא, וְהַיְה מַתְּבָדְרֵין בְּכָמָה סְטְרִין.

אַחֲתִי בְּרָתִי רְעִיתִי רְעִיאָ דִּילִי רְחִימָפָא דְּנַפְשָׁאֵי, מָה נָעַבְדֵי מִן בְּנֵהָא (בְּנוֹא), מָה יַעֲבְדוּן
אַיִנְוֹן, אַבְלָא רְחִימָתִי אַחֲתִי, אִים אֵיךְ, אַיְמָא לְךָ, אֵי בְּרָעוֹ סְלָקָא עַלְךָ, אַנְתָּ מְרוּבָּעָת, וְגַדְפִּין דִּילָךְ פְּרִישָׁן

מתוק מדבר

לְבָא מִשְׁיחָה שֶׁלָּא בָּוּמָנוּ, וְאוֹ יַתְּהַפֵּן הָעוֹלָם בְּרוּגָעַ, כְּעֵין מָה שָׁמוּבָא
בְּמַס' בְּבָא מִצְּיעָא (ל' פ' ע"ג) עי"ש.

(וְהַר חָדֵש בְּלָק דָף סָח ע"א, וּבְכַיּוֹרְנוּ כֶּרֶךְ בְּעַמ' תָּקָנוֹ-תָּקָנָת)

הקב"ה צוה על השכינה ללכת עם ישראל בגלות ולא לעזוב אותם

מַעֲרָב מַעֲרָב דְּהִיָּנוּ מְלָאָךְ רְפָאַל הַשׁוֹלֵט בְּמַעֲרָב, אַתְּעַר
לְגַבֵּי נָאָקָת חַלְלִין וְקָרְבֵּן פְּקִיפִין דְּבָנֵי תִּתְעוּרָה
אל נָאָקָת חַלְלִים וּמְלָחָמוֹת הַחֲזָקוֹת שֶׁל בְנֵי, אַתְּעַר לְגַבֵּי
רְחִימָתִי יְוָנָתִי תִּמְתָּחִי הַתְּעוּרָה אֶל הַשָּׁכִינָה שְׁבָמַעָרָב,
שַׁהְיָא אַהוּבָּתִי יוֹנָתִי תִּמְתָּחִי, הַיְה אָזְלִין בְּנֵהָא אֵיךְ הַוּלָכִים
בְּנִיה בְּגִלְוֹת, וְהַיְה מַתְּבָדְרֵין בְּכָמָה סְטְרִין וְאֵיךְ מַתְּפֹזָרִים
לְכָמָה רָוחָות הָעוֹלָם.

עוד אמר הקב"ה אל השכינה אַחֲתִי בְּרָתִי רְעִיתִי רְעִיאָ דִּילִי, רְחִימָפָא דְּנַפְשָׁאֵי אַחֲתִי רְעִיתִי,
אַהוּבָתִי נְפָשִׁי, מָה נָעַבְדֵי מִן בְּנֵהָא מָה נָעַשָּׂה עַם בְּנֵינוֹ,
מָה יַעֲבְדוּן אַיִנְוֹן וּמָה יַעֲשְׂוּ הַמִּגְלָוֹת לְבָדָם, אַבְלָא
רְחִימָתִי אַחֲתִי אִים אֵיךְ אַבְלָא אַהוּבָתִי אַחֲתִי אֵינוֹן
לְךָ, אֵי בְּרָעוֹ סְלָקָא עַלְךָ אָסְרָע בְּרָצָונָה עַלְךָ (הִיָּנוּ
אָסְרָע בְּרָצָונָה הוּא), אַנְתָּ מְרוּבָּעָת אֶת תָּהִי רַוְצָחָת עַלְהָם,
וְגַדְפִּין דִּילָךְ פְּרִישָׁן לְאַרְבָּעָ סְטְרִין וְהַכְּנָפִים שֶׁלָּ

שְׁבָדָרוֹת), וְאִם לֵיה אֵיך נָפְלוּ בְנֵי וְאָמָר לוֹ אֵיך
נָפְלוּ בְנֵי בְּגִלְוֹת, וְאַתְּבָדְרוּ בֵין שְׁנָאֵיהֶן וְנַתְּפֹזְרוּ בֵין
שְׁוֹנָאֵיהם, וְתַבְפֹּוּ וְתַסְפְּדוּן עַלְיהֶן וְתַבְכּוּ וְתַסְפְּדוּ
עַלְהָם, דָרָום דָרָום, בָּאוּמָה עַלְךָ, דְּתַגְנֵטָר בְּנֵי רְחִימָיו דְּנַפְשָׁאֵי שַׁתְּשִׁמְרוּ
את בְנֵי שָׁהָם אַהוּבִי נְפָשִׁי, כֶּד יַתְּבָדְרוּן בְּגֻנוֹךְ כַּשְׁתְּפּוֹzo
בְּתוּךְ.

צְפֹן צְפֹן דְּהִיָּנוּ מְלָאָךְ גְּבָרִיאֵל הַשׁוֹלֵט בְּצְפֹן, אַתְּעַר
בְּקוֹל בְּכִיה וּמְסִפְד וְאַבְלָא וְיָגְנָא לְגַבֵּי בְנֵי
תְּחַעֲוֵר בְּקוֹל בְּכִיה וּמְסִפְד וְאַבְלָא וְיָגְנָן עַל בְנֵי, וְאִם
לֵיה לְעַקְידָא דְּמַדְבָּחִי וְאָמָר לִיצָחָק שְׁנָעָקָד עַל מִזְבְּחִי
(סְסִיס מְוֹלָס גְּנוּווָס סְנוּפָן), הַיְה אָזְלִין בְּנֵי אַיְלָהִים
בְּנֵי בְּגִלְוֹת, וְהַיְה נָפְלוּן בְּחַרְבָּא וְאֵיךְ נָפְלוּ בְּחַרְבָּ (נֶלֶ
לִימָוּ לְוּ עַל צְנִיק לְמַעַן סְטוֹו מַלְאָקָה עַל מַלְכָן מִפְּסָ), אַבְלָא
לֹא תִּמְרוּן דָא וְלֹא תַּהֲזִעְדוּן דָא לִיעַקְבָּ אַבְוֹהֶן
לֹא תָּאמְרוּ זֹאת וְלֹא תָּודְעָו זֹאת לִיעַקְבָּ אַבְיָהֶם, דְּלֹא
יַהְפֵּק עַלְמָא בְּרִיגְעָא שְׁלָא יַתְּהַפֵּן הָעוֹלָם בְּרוּגָעַ.

אָוְלִי הַטָּעַם כִּי יַעַקְבָּ הִיָּה לוֹ צָעֵר גִּידְולָנָה בְּנִים יוֹתָר מַאֲבוֹרָהָם וַיַּחַק,
וְאֵם הִיָּה יְדֻעָה שְׁבָנָיו הַלְּכוּ בְּגִלְוֹת וְהַמִּזְרָחָ גָּדוֹל, אוֹ הִיָּה
מַרְעִישׁ עֲולָמוֹת וְהִי מַתְּעוּרָה רְחִימָהִים הַעֲלִיוֹנִים עַד שְׁהִי מַכְרָה

לארבע סטרין, באומאה עלך ברתי ייחידי, דתך בהדייהו ולא תשבוק לון, ותחפי עלייהו
באربع סטרין דעתם, ויא לא, יתאבדון מעלהם.

מה אם לא לך רב, בהיה שעתה הכנסת ישראל שמעת דא, ארימת קלא, ואזדעעו תמניסר
אלף עליין, וקדשא בריך הוא בהדייה, וכדין (ירמיה לא ז) קול בrama נשמע נהי בכינוריהם
רחל מבכה על בניה, וקדשא בריך הוא דין (ישעה כב ז) ויקרא אדני אלהיים צבאות ביום
זה היא לבכי ולמספֶד.

מתוק מדבר

אמר אליו רבי שמעון מה אם לא לך רב מה אומר לך רבי מה אומר
ך רבי, בהיה שעטת הכנסת ישראל שמעת דא באהה השכינה שמעה
דא באהה השעה כשכנת ישראל שהשכינה שמעה
זאת, ארימת קלא ואזדעעו תמניסר אלף עליין
הרימה קולה ונודעעו ח' אלף עולמות, וקדשא בריך
הוא בהדייה והקביה עמה, וכדין ואז אמר קול בrama
נשמע נהי בכינוריהם רחל מבכה על בניה,
וקדשא בריך הוא דין ואז כשבה הפרענות נאמר
בהקביה ויקרא אדני אלהיים צבאות ביום זה הוא
לבכי ולמספֶד פ' שישפדו ויבכו על גלותן של
ישראל.

(זהר חדש בלק דף סח ע"א, ובכיאוריינו ברך ב עמ' תקנת-תקם)

תהיינה פרושות לד' רוחות העולם לשמור אותם, באומאה
עלך ברתי ייחידי אני משבעך בחיי ייחידי, דתך
ביהדייהו ולא תשבוק לון שתלכי עליהם ולא תעובי
אתם, ותחפי עלייהו באربع סטרין דעתם מעלהם
עליהם בר' רוחות העולם, ויא לא, יתאבדון מעלהם
ואם לא תעשי כך, הם יאבדו מן העולם ח'גו.

פירוש הפסוק המובא لكمן, כה אמר ה', קול בrama נשמע
נהי בכינוריהם הנה בשם מרים נשמע קול והוא לילת
בכי מר, רחל מבכה על בניה הקול הוא של רחל אמרו אשר
מכבה על בניה שגלו לבין האומות, מאנה להנחתם על בניה היא
ממאנת לקבל תנחומין על בניה, כי איןנו כי אין מי שנשאר
בארציו כי כולם גלו. (מנודות)

שבח דא שירתא

כתב מהרץ' זיע'א בהקדמה לשער ההקדמות להאריז'א:

כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת [הקבלה] ומונעתינו מלהתעסק בה היא גורמת אייחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתינו המוגונה ונזכר "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר ז ז) רاش עלייך הכרמל.
זה מה שאמר הכתוב "ראייתי והנה הכרמל מדבר", כי לסבות הנ"ל היה הכרמל מדבר שם בע"ה כנ"ל, כי כל דור שלא נבנה בית המקדש ביוםיו הרי הוא כאילו נהרב ביוםיו כי אין לו להקב"ה קורת רוח בעולמו אלא כאשר עוסקים בחכמה זו מה שאין כן בהיותם עוסקים בפשטיה התורה.

הזהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבר"

פורמט בגין – מהדורות ר' הערשל ועובד [cm 17/12]

02-50-222-33

זמןנות:
מקוד
יערוני
המקרא